

For så vidt angår stk. 1, nr. 3, kan henvises til § 23 i lov nr. 133 af 7. maj 1937 om inddrivelse og sikring af underholdsbidrag. I denne forbindelse henvises til plakat af 15. maj 1839 angående forbud mod udstedelse af rejsepas, hvorved en privat fordringshaver fik adgang til ved anmeldelse til politiet foreløbigt at forhindre pasudstedelse til en skyldner imod efterfølgende nedlæggelse af fogedforbud. Dette foreløbige sikringsmiddel har gennem en årrække ikke fundet anvendelse og må antages at have mistet sin praktiske betydning som følge af den lettere adgang, som nutidens retspleje åbner, for en hurtig gennemførelse af en fogedforretning.

Det i den kgl. anordning under nr. 3, andet led, nævnte tilfælde, hvor pas kan nægtes udstedt, eller et allerede udstedt pas kan inddrages, når der er grundet formodning om, at vedkommende har til hensigt at udrejse for i udlandet at drive en virksomhed til skade for den danske stats interesser, har man ladet udgå, da der ikke har vist sig praktisk trang til at have en sådan bestemmelse.

Til § 3.

Bestemmelserne svarer i det allervæsentligste til T. § 9, dog at de vedrørende udlændinge gældende regler er udskilt fra nærværende forslag til det samtidig fremsatte forslag til lov om udlændinges adgang til landet m. v. I henhold til den justitsministeren ved stk. 4 i T. § 9 tillagte bemyndigelse er der ved justitsministeriets bekendtgørelse nr. 161 af 30. marts 1946 truffet nærmere bestemmelser om anmeldelsespligt for logigivere. Der er for at gøre bestemmelserne i loven mere overskuelige foretaget en noget ændret opstilling af reglerne, ligesom ordvalget er noget moderniseret, men man har ikke dermed tilsigtet nogen væsentlig realitetsændring. Med hensyn til den i stk. 1 under nr. 3 omhandlede pligt til at give politiet meddelelse om personer, der mod vederlag overnatter i teltlejre, bemærkes, at der ikke hidtil i medfør af den justitsministeren ved T. § 9, sidste stykke, givne bemyndigelse er fastsat sådanne bestemmelser, da forholdene ikke har gjort dem påkrævet. Med den udvikling, der i de senere år er sket på dette område, må man dog regne med muligheden af, at der kan opstå en praktisk trang til en kontrol med visse teltlejre for at forhindre, at personer, der er efterlyst af politiet, skal kunne holde sig skjult i en sådan lejr. Det er dog ikke alle teltlejre, der rummer en sådan fare.

Lejrpladser, der alene står åbne for medlemmer af bestemte foreninger eller organisationer, behøver man næppe at pålægge meddelelsespligt vedrørende de personer, der overnatter i lejren. Forslaget begrænser derfor pligten til at angå sådanne lejre, som efter deres beskaffenhed kan sidestilles med hoteller, gæstgiverier m. v. som nævnt under nr. 1, og hvor overnatning sker mod vederlag, idet man kan påregne, at netop sådanne lejre vil blive besøgt af en større og mere tilfældig kreds af personer. Iøvrigt bemærkes, at der heller ikke ved forslaget endeligt er fastsat pligt for teltlejre af den pågældende beskaffenhed til at give meddelelse til politiet. Det beror på nærmere bestemmelser fra justitsministeren.

I T. § 9, stk. 6, er der hjemmel for politiet til at pålægge hotelejere, gæstgivere m. v. foruden at give daglige meddelelser at føre en af politiet autoriseret protokol. Med henblik på eventuelle bestemmelser om meddelelsespligt for visse teltlejre, hvor det kunne være praktisk at føre en sådan protokol i stedet for at give de daglige meddelelser, bl. a. på grund af afstandsforholdene, har man i stk. 4 optaget en dertil sigtende bestemmelse, idet bemyndigelsen til at træffe sådan bestemmelse dog er tillagt justitsministeren. Man har samtidig i forslaget optaget en begrænsning til 2 år af det tidsrum, protokollen skal opbevares.

Til § 4.

Bestemmelsen er ganske enslydende med § 18 i det samtidig hermed fremsatte forslag om udlændinges adgang til landet m. v., hvilken bestemmelse vedrører forseelser i forbindelse med udstedelse af pas eller anden rejselegitimation for udlændinge (frømmedpas), medens bestemmelsen i nærværende forslag vedrører forseelser i forbindelse med udstedelse af pas til danske statsborgere. Når anden rejselegitimation er medtaget, skyldes det alene hensynet til, at bestemmelserne også skal dække forseelser i forbindelse med „rejsekort“ eller lignende, såfremt sådanne måtte blive indført.

Iøvrigt henvises til bemærkningerne til den nævnte bestemmelse i forslaget til lov om udlændinges adgang til landet m. v.

Til § 5.

Bestemmelsen svarer tildels til F. § 22, stk. 2, 5. led („eller som gør vitterlig urigtige opgivelser . . .“), og T. § 8, stk. 3, jfr.